

Litteratur. For det første er der jo imidlertid kun Tale om 10 Aar; hvis Været altså dner straks, vil jeg haabe, at det ogsaa dner i det 11te Aar, efter at det udkom, og ikke alene i de første 10 Aar, og vi ere da saaledes stillede, at man kan oversætte det efter 10 Aars Forløb; men er Bogen oversat paa Dansk inden 1 Aar efter Udgivelsen, saa er Oversættelsen sikret, og saa er det jo ligegyldigt for det ærede Medlem, hvorledes det i øvrigt gaar med Beskyttelsen, det ærede Medlem har jo saa Bogen oversat, og det var det, han vilde have. Det ærede Medlem vilde jo gerne sikre Forfatteren og til en vis Grad ogsaa Oversætteren — en Oversættelse kan jo være foretaget med saa stor kunstnerisk Smag, Omhu og Dydighed, at det ikke kan nægtes, at Oversætteren til en vis Grad har gjort sig gældende som Forfatter. Jeg antager, at det store Publikum saa vel som det ærede Medlem vil indrømme dette, og der er saaledes ingen Fare med Hensyn til den udgivne Oversættelse. Med Hensyn til hele den øvrige Litteratur, der udkommer i Udlandet, er det ærede Medlem imidlertid bange for, at vi i 10 Aar skulle unddrages det bedste af det, der er udkommet. Jeg vidste ikke noget af, at det ærede Medlem var saa moderne, og jeg tænkte egentlig, at han med No vilde se paa, at vi her hjemme ikke bleve bekendte med de nyeste litterære udenlandske Frembringelser. Det glæder mig imidlertid, at det ærede Medlem er saa europæisk, om jeg maa sige saa, at han er bejælet af Begejstring for hurtigst muligt at drage her ind til Danmark, hvad der udkommer af fremmed Litteratur. Men jeg tror ikke, han behøver at nære nogen videre Bekymring, thi det er mig ikke klart, hvorfor nogen fremmed Forfatter skulde nægte at lade sin Bog oversætte. Det ærede Medlem gjorde, saa vidt jeg forstod ham, to Grunde gældende, som skulde bevirke et saadant Afslag fra de fremmede Forfattere. For det første vilde det være ret urimeligt, om en fremmed Forfatter, naar man tilbød at ville oversætte hans Bog, og ikke kunde betale noget særlig højt Honorar derfor, af den Grund da skulde sige nej dertil. Jeg tror nu ikke, at de Folk ere saa urimelige, at de skulde sige nej, naar de uden nogen som helst Ulejlighed kunne saa en Indtægt. Hvorfor skulle de det? Det er mig ikke klart. Der er altid den Grund, at naar han siger ja, faar han et Honorar. Hvad Grund skulde der være til, at en Forfatter ikke vilde have sin Bog oversat? Vi have en Praksis, en Erfaring at henvise til, eftersom i dette Øjeblik fremmede Forfattere lade deres Bøger oversætte

mod et ganske lille Honorar; man kan jo ganske vist dertil sige, at da de ikke ere beskyttede i Øjeblikket, maa de være glade ved overhovedet at faa noget. Hvorfor skulde de være særlig stolte og fornemme over for det Honorar, der gives dem af et lille Land? Jeg tror, det vil gaa med denne Sag som med andre Sager, at man føres ind paa en international Overenskomst Verden over. Det vil derfor slet ikke blive saa smaa Beløb, som det vil komme til at dreje sig om for den enkelte Forfatter. Jeg ser slet ikke, der er nogen Grund til, at fremmede Forfattere skulle afflaa den Pengeindtægt, der tilbydes dem.

Dernæst nævnte det ærede Medlem en anden Grund, og den skulde være, at de tyske Forfattere — saa vidt jeg forstod ham, var det kun de tyske Forfattere — være bange for, at det tyske Landsliv fordærvedes, naar deres Bøger bleve oversatte paa Dansk. Hvis jeg ikke tager fejl, skulde de have en særlig germanisk Grund for og særlig Øyst til, at deres Bøger skulde foreligge her i Danmark paa Tysk, og ikke paa Dansk, nemlig for derved at saa deres Tanker udtrykte paa den rette tyske Maade. Det er meget vanskeligt at vide, hvor det ærede Medlem har den Bidsen fra. Jeg har ikke hørt nogen, der har talt derfor; tværtimod har jeg efter den Erfaring, jeg har indhøstet, faaet den modsatte Anskuelse, nemlig at de tyske Forfattere gerne lade sig oversætte her i Danmark. Det fjendtlige Forhold, som det ærede Medlem gaar ud fra, der er mellem Danmark og Tyskland, eksisterer ikke paa det litterære Omraade, og jeg vil haabe, at det heller ikke eksisterer paa andre Omraader, og naar der intet fjendeligt Forhold er, kan jeg ikke begribe, hvorfor de tyske Forfattere skulde være uwillige til at lade deres Bøger oversætte. Det ærede Medlem sagde, at hvis Bøgerne ikke bleve oversatte paa Dansk, vilde Folk snarere læse dem paa Tysk, og det havde Forfatterne Interesse af. Men hvis det er saa, at Folk her hjemme mere og mere lære Tysk, at den Kundskab mere og mere udbreder sig i Folket, behøver det ærede Medlem ikke at være bange; thi saa behøves der jo ingen Oversættelse, saa er der ingen Grund til at oversætte. Saa er der endelig det Spørgsmaal om, hvorvidt Folket skulde lide Stade ved, at det ikke faar de behørigte Oversættelser. Jeg har nu ærlig talt den Tro, at for det store Folk har Oversættelse ikke saa særdeles meget at betyde. Jeg vilde ønske, at Folk først og fremmest læste den nordiske Litteratur, og jeg tror, de gøre det. Jeg tror ikke meget paa Oversættelsers Nytte for det brede Lag, naar det ikke er klassiske